

In de Spotlight

Albertus de Jong.

Wat hield jouw functie tijdens de Elfstedenroeimarathon in?

Typisch Wetterwille: we kregen een briefing, waarvoor we ons vrijdag om 15.30 uur moesten melden. Daar had ik me echt op verheugd en op voorbereid, maar na vijf minuten stonden we alweer buiten met een tasje en een stempel. Een korte instructie: zo laat moet je er zijn, zo gebruik je de twee apps, één voor tijdwaarneming en één voor communicatie met andere stempelposten.

Na de briefing zijn we meteen naar Harlingen gereden om de locatie te bekijken en alvast het parkeren uitgedokterd. En wat neem je dan mee, we moesten een tafeltje hebben, twee stoelen en een mand met proviand. Zaterdagochtend om 8.00 uur vertrokken we en om 8.45 uur zaten we klaar bij onze post.

Wat was voor jou het mooiste moment tijdens de Elfstedenroeimarathon, en waarom?

Vrijdagavond ben ik stiekem nog even naar Dokkum gegaan om de kunst even af te kijken. Daar liggen de teams dicht op elkaar en is het hectisch; maar in Harlingen was het veld al veel meer verspreid, dus rustiger. Dankzij de app zagen we de boten al van ver aankomen. Ze kwamen onder de brug door, wij zagen het nummer en konden ons voorbereiden. Tijd checken, stempel zetten, en ze waren alweer weg.

Het meest memorabele was de eerste boot, nummer 1. Twintig minuten voor aankomst stonden er al tien man klaar. Het leek net een Formule 1-pitstop: iedereen had z'n taak. Boot komt aan, iemand legt de kaart neer, wij stempelen, tijd klokken en weg waren ze alweer. We moesten er echt om lachen; dat vonden we prachtig om te zien hoe goed dat team georganiseerd was, zodat de roeiers zich puur op het roeien konden richten.

Een ander moment was met het Amerikaanse damesteam. Ze hadden 's nachts een stuk afgesneden en lagen in de haven te wachten. Bleek dat hun wisselploeg verdwaald was. Daantje liep erheen en vroeg hoe het ging. Ze vonden het geweldig dat iemand naar ze toe kwam. Achteraf kreeg Daantje een Amerikaanse pet en is ze zowat geadopteerd door het team.

De laatste boot, een Franse, liep enorm achter. We dachten: wat doen we nou; het is natuurlijk fantastisch dat je wel een stempel krijgt. Officieel mochten we om 16.15 uur stoppen, maar we bleven nog drie kwartier. Daarna zou het nog een uur duren voordat de boot er was, toen hebben we in overleg met de organisatie, de hoofdpiet, besloten te stoppen.

Wat motiveerde jou om je aan te melden als vrijwilliger voor de Elfstedenroeimarathon 2025?

Ik werd gevraagd om de post in Harlingen te bemannen. Dat verbaasde me wel een beetje, want ik ben pas sinds september lid. Als aspirant-lid zo'n taak krijgen vond ik bijzonder.

Ik zei meteen: "Ja, leuk!", sterker nog, ik weet nog wel iemand die het vast samen met mij wil doen.

Zo werden Daantje en ik samen de ijsmeesters van Harlingen, als aspirant-leden tot ijsmeester gebombardeerd. Ik voelde me vereerd, en heb het ook thuis verteld: ik ben ijsmeester bij de Elfstedentocht! Dat vonden ze natuurlijk hilarisch.

Zou je het volgend jaar weer doen?

We hebben nu al gezegd: volgend jaar weer! De saamhorigheid en aanspraak met de mensen maken het tot één groot familiefeest. Natuurlijk zijn er een paar fanatiekelingen die willen winnen, maar het draait vooral om samen een sportieve dag hebben. Elke ploeg had die fanatieke drive; mooi om te zien.

Véronique Arechavaleta.

Wat hield jouw functie tijdens de Elfstedenroeimarathon in?

Ik had meerdere diensten tijdens het evenement. Vrijdagochtend hielp ik samen met Roelie en Ilya bij het verzorgen van de lunchpakketten voor de vrijwilligers. 's Middags was ik ingedeeld bij de botenkeuring, samen met Nico. In de avond draaide ik bardienst tot middernacht, en op zaterdagmiddag stond ik opnieuw achter de bar. Het was een mooie mix van taken, waarbij ik veel verschillende mensen heb ontmoet.

Wat was voor jou het mooiste moment tijdens de Elfstedenroeimarathon, en waarom?

Het mooiste moment vond ik tijdens de botenkeuring. Je loopt langs alle boten en maakt kennis met de teams die zich voorbereiden op de marathon. Heel inspirerend! Zo ontmoette ik het Franse team uit Sèvres en Boulogne-Billancourt, uit de regio (les Hauts-de-Seine) waar ik zelf jarenlang heb gewoond en gewerkt. Hun boot stond niet op onze lijst, maar ik nam toch de tijd om met hen te praten. Als Française was dit bijzonder en ontroerend – het riep veel jeugdherinneringen op. We hadden meteen een klik en het gesprek was zo gezellig dat ik zaterdagavond besloot op hen te wachten bij de finish. Ze kwamen als laatste binnen, dolenthousiast en vol mooie verhalen. Ze waren diep onder de indruk van de gastvrijheid van Wetterwille en van de hulp op het water. We hebben contactgegevens uitgewisseld en houden sindsdien contact. Een week later kreeg ik nog een berichtje van een van hen: "On est encore sur les nuages!" De wens om volgend jaar terug te keren is groot!

Wat motiveerde jou om je aan te melden als vrijwilliger voor de Elfstedenroeimarathon 2025?

Omdat ik dit jaar zelf niet meeroeide, wilde ik graag opnieuw mijn steentje bijdragen aan dit geweldige evenement, zoals ik elk jaar doe. Dit keer wilde ik ook graag iets nieuws leren, dus meldde ik me aan voor de botenkeuring. Ik was benieuwd naar hoe dat in z'n werk ging en wilde gekoppeld worden aan iemand met ervaring. Dat was gelukkig het geval! Dankzij Nico heb ik veel geleerd. Bedankt daarvoor!

Zou je het volgend jaar weer doen?

Dat hangt ervan af of ik in 2026 zelf mee ga roeien. Als dat niet zo is, meld ik me zeker opnieuw aan als vrijwilliger, zonder twijfel!

Rens de Jong.

Wat hield jouw functie tijdens de Elfstedenroeimarathon in?

Op vrijdagmiddag stond ik in de kraam met t-shirts, restanten kousen en buffs. Dat is erg leuk om te doen. Heel veel deelnemers willen elk jaar een shirt kopen. Een roeier vertelde trots dat dit zijn 16e shirt was. De buitenlandse teams komen vaak met de hele groep langs en dan maar passen en discussiëren over de juiste maat. Wel bijzonder dat ze nu ook in Amerika en Argentinië met onze shirts aan roeien. De Amerikanen vonden de tekst in de eigen taal helemaal top!

Wat was voor jou het mooiste moment tijdens de Elfstedenroeimarathon, en waarom?

Natuurlijk de overwinning van de oprjuchte Friezen. Maar ook de finish van de Argentijnen.

Wat motiveerde jou om je aan te melden als vrijwilliger voor de Elfstedenroeimarathon 2025?

Ik vind de ERM een prachtig evenement en als het lukt dan help ik graag mee. De sfeer tijdens deze dagen is top, de organisatie loopt als een tierelier en als er iets hapert dan wordt vlot geholpen met een oplossing.

Zou je het volgend jaar weer doen?

Ik doe volgend jaar graag weer mee als dat kan.

Tip voor anderen: Doe elk jaar een andere klus, dan beleef je weer een ander aspect van de hele happening.

Daniëlle Verweij.

Wat hield jouw functie tijdens de Elfstedenroeimarathon in?

Ik heb op de stempelpost gezeten in Harlingen. De roeiers kwamen aan tussen ongeveer 10 uur 's ochtends en 5 uur 's avonds. Ze kregen bij ons een stempel en er was ook de mogelijkheid om te wisselen. Onze taak was eigenlijk om de stempelaars de ruimte te geven om bij ons te komen. Maar er kwam ook de vraag of er gewisseld mocht worden. Wij waren best wel coulant, ze zeiden 'soms mogen we niet wisselen'. Maar wij hadden zoiets van toe maar, als je elkaar een beetje de ruimte laat dan mag je hier best wisselen. Zo kreeg je ook de interactie tussen de roeiers voor je neus, en dat was gewoon heel leuk.

Wat was voor jou het mooiste moment tijdens de Elfstedenroeimarathon, en waarom?

Het was eigenlijk een persoonlijk momentje; er was een Amerikaanse damesploeg die mee roeide. Ze waren eigenlijk al uitgevallen toen het ochtend werd, maar kregen de kans om via een verkorte route toch door te roeien. Op een gegeven moment roeiden ze voorbij, en na tien minuten lagen ze nog steeds op dezelfde plek. Ik ben er naartoe

gelopen en ze vertelden dat hun wisselploeg de weg kwijt was, dus die waren nog onderweg terwijl zij er dus al waren. Toen hebben we het er even over gehad; waarom ze meededen. Eigenlijk een heel sociaal praatje. 's Avonds kwam ik ze nog tegen bij de finish, we waren nog even gaan kijken. Ze spraken me zelf aan, vertelden dat ze gefinished waren, en dat ze het zo leuk vonden dat ik ze had aangesproken. Ik kreeg een petje van ze en moest mee op de foto. Dat vond ik persoonlijk heel leuk; die verhalen van de roeiers.

Wat we ook deden, samen met mijn maatje; we moedigden de ploegen heel fanatiek aan.

Wat motiveerde jou om je aan te melden als vrijwilliger voor de Elfstedenroeimarathon 2025?

Ik ben in oktober begonnen bij de club. We hebben een superleuk ploegje en zijn gewoon erg enthousiast. Daarnaast ben ik ook vrijwilliger bij FC Burgum, in de voetbalkantine. Ik geloof dat al die handjes het evenement wel maken tot wat het is geworden. Ik ben geen Fries, maar ik woon nu twee jaar in Friesland en ik vond het zo leuk om mee te maken. Zoveel enthousiaste mensen bij elkaar. Ik werd gevraagd en dacht meteen; wat een eer. Iedereen die meedoet, is enthousiast. Geen van de vrijwilligers staat daar chagrijnig.

Zou je het volgend jaar weer doen?

Wij hebben ook wel geopperd om volgend jaar zelf mee te doen. Maar ik zei al tegen mijn maatje; deze plek geven we niet meer af; het antwoord is eigenlijk ja. Maar van de andere kant, het lijkt ons ook super leuk om mee te doen. Er waren ook ploegen die helemaal niet zo ervaren waren en die deden het ook hartstikke goed. Als we niet meedoen dan willen we gewoon weer in Harlingen staan. Anders laten we onze partners daar staan, want dat plekje laten we niet meer los. Mijn doel is eigenlijk om volgend jaar zelf mee te doen.

Tip voor anderen: Wees net zo enthousiast als alle andere vrijwilligers. Want iedereen was enthousiast!